

*China Rich
Girlfriend*

Kevin Kwan bij Boekerij:

Crazy Rich Asians
China Rich Girlfriend

Kevin Kwan

CHINA RICH GIRLFRIEND

ISBN 978-90-225-8831-4
ISBN 978-94-023-1401-4 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *China Rich Girlfriend*
Vertaling: Titia Ram
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: © Joan Wong
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2015 Kevin Kwan
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn broers, neven en nichten

LONDEN, 8 SEPTEMBER 2012, 09.00 UUR GMT

Een rode Ferrari 458 Italia is afgelopen nacht tussen 04.00 en 05.00 uur op de etalage van schoenwinkel Jimmy Choo aan Sloane Street ingereden. Er zijn geen getuigen van het incident. De politie heeft laten weten dat twee passagiers worden behandeld in ziekenhuis St. Mary's Paddington voor ernstige, maar niet levensbedreigende verwondingen. De naam van de eigenaar van de auto is ten behoeve van het onderzoek niet vrijgegeven.

Sarah Lyre, *The London Chronicle*

Proloog: Internationale luchthaven van Beijing

•

9 SEPTEMBER 2012, 19.45 UUR

‘Wacht eens even, ik heb een boeking in de eerste klasse. Breng me naar de eerste klasse,’ zei Edison Cheng op minachtende toon tegen de steward die hem naar zijn stoel bracht.

‘Dit is de eerste klasse, meneer Cheng,’ zei de man in het onberispelijke donkerblauwe uniform tegen hem.

‘Waar zijn de privésuites?’ vroeg Eddie, nog steeds in verwarring.

‘British Airways heeft helaas geen privésuites in de eerste klasse, meneer Cheng.* Zal ik u even laten zien wat voor functies uw stoel allemaal heeft?’

‘Nee, nee, laat maar.’ Eddie mikte als een verontwaardigd schooljongetje zijn aktetas van struisvogelleer op de zitting. Fuckerdefuck, dacht Eddie, ik moet vandaag wel heel erg veel offers brengen voor de bank! Edison Cheng, de verwende ‘prins der private bankers’ – die in de societybladen in Hong Kong bekendstond om zijn extravagante levensstijl, zijn elegante vrouw (Fiona), zijn fotogenieke kinderen en zijn indrukwekkende afkomst (zijn moeder is Alexandra Young van de Youngs uit Singapore) – was niet gewend aan dergelijk ongerief. Hij was vijf uur daarvoor van zijn lunch in de Hong Kong Club weggehaald en in het bedrijfsvliegtuig naar Beijing gezet,

* Jammer genoeg voor Eddie beschikken alleen Emirates, Etihad Airways en Singapore Airlines over privésuites in hun Airbus A380. Emirates heeft zelfs twee luxebadkamers met douche voor eersteklasreizigers. (Met name prettig om te weten voor leden van de Mile High Club.)

waar hij op deze vlucht naar Londen was overgestapt. Het was jaren geleden dat hij voor het laatst de vernedering van een commerciële vlucht had moeten ondergaan, maar mevrouw Bao zat ook in dit godvergeten vliegtuig, en voor mevrouw Bao moest je je best doen.

Maar waar was ze eigenlijk? Eddie ging ervan uit dat ze in de buurt zou zitten, maar de hoofdpurser informeerde hem dat er niemand met die naam in de cabine zat.

‘Nee, nee, ze moet er zijn. Kun je even in je vluchtmanifest kijken, of hoe zo’n ding ook heet?’ wilde Eddie weten.

Enkele minuten later werd Eddie naar rij 37, stoel E van het vliegtuig geleid – economy class – waar een piepkleine vrouw in een witte coltrui van vicuña wol en een grijze flanellen pantalon tussen twee passagiers in zat geperst.

‘Mevrouw Bao? Bao Shaoyen?’ vroeg Eddie in het Mandarijn.

De vrouw keek op en glimlachte plichtmatig. ‘Meneer Cheng?’

‘Dat klopt. Ik ben blij u te treffen, maar het spijt me verschrikkelijk dat het onder deze omstandigheden is.’ Eddie glimlachte opgelucht. Hij beheerde al acht jaar de buitenlandse portefeuille van de familie Bao, maar het was zo’n geheimzinnig stel dat dit het eerste familielid was dat hij persoonlijk ontmoette. Hoewel ze er op dit moment nogal vermoeid uitzag was Bao Shaoyen veel aantrekkelijker dan hij had gedacht. Ze zag er met haar huid als albast, haar grote ogen die in de hoekjes wat omhoog stonden en haar hoge jukbeenderen die werden geaccentueerd door de manier waarop ze haar ravenzwarte haar droeg – in een strakke, lage paardenstaart – niet oud genoeg uit om een zoon aan de universiteit te hebben.

‘Waarom zit u hier? Is er iets misgegaan met de boeking?’ vroeg Eddie ontsteld.

‘Nee, ik vlieg altijd economy class,’ antwoordde mevrouw Bao.

Eddie kon zijn verbijstering niet verbergen. De echtgenoot van mevrouw Bao, Bao Gaoliang, was een prominent politicus in Beijing en had bovendien een van de grootste farmaceutische bedrijven van China geerfd. De familie Bao was niet zomaar een klant. Ze behoorde tot zijn ultra-ultrarijke cliënten.

‘Mijn zoon is de enige die eerste klasse vliegt,’ legde Bao Shaoyen uit toen ze Eddies blik zag. ‘Carlton verdraagt dat westerse eten niet goed en

hij heeft als student met de druk waaronder hij leeft alle rust nodig die hij kan pakken. Maar persoonlijk vind ik het 't niet waard. Ik waag me niet aan het eten dat ze in een vliegtuig serveren en ik kan toch niet slapen tijdens zo'n lange vlucht.'

Eddie moest zijn best doen om niet met zijn ogen te rollen. Typisch een vastelander, dacht hij, om al haar geld aan haar Kleine Keizertje te spenderen en zelf in stilte te lijden. En moest je kijken wat het haar opleverde. De drieëntwintigjarige Carlton Bao zou op Cambridge bezig moeten zijn met de afstudeerscriptie voor zijn master, maar had in plaats daarvan de voorgaande avond doorgebracht in zijn beste imitatie van prins Harry en had €38.000 uitgegeven in een stuk of zes nachtclubs, zijn gloednieuwe Ferrari in de prak gereden, openbaar bezit vernield en hij had bijna het loodje gelegd. En dat was nog niet eens het ergste. Het ergste was dat Eddie de expliciete instructie had gekregen om niet volledig open kaart te spelen tegenover Bao Shaoyen.

Eddie stond voor een dilemma. Hij moest dringend de plannen met mevrouw Bao bespreken, maar hij onderging nog liever zonder verdoving een colonoscopie dan dat hij elf uur zou doorbrengen in de economy class. Mijn god, wat als iemand hem zou herkennen? Een foto van Eddie Cheng in de economy class zou binnen een paar seconden viral gaan. Hij moest echter tot zijn chagrijn toegeven dat het ongepast zou zijn als een van de belangrijkste cliënten van zijn bank hier zou zitten terwijl hij voor in het vliegtuig op een luxefauteuil lag met een glas twintig jaar oude cognac in de hand. Hij keek naar de jongeling met stekeltjehaar die aan de ene kant van mevrouw Bao gevaarlijk dicht naar haar toe zat geleund en de oudere vrouw die aan de andere kant haar nagels zat te knippen en de knipsels in het kotszakje deponeerde, en toen kreeg hij ineens een idee.

Hij begon zachter te praten en zei: 'Mevrouw Bao, ik kom natuurlijk graag hier bij u zitten, maar aangezien we enkele zeer vertrouwelijke kwesties moeten bespreken stel ik voor dat u me toestaat een plaats voor u te regelen in de eerste klasse? Ik weet zeker dat de bank erop staat dat ik dat doe – geheel op onze kosten natuurlijk – zodat we ons gesprek ongestoord kunnen voeren.'

'O, nou... Als de bank erop staat...' antwoordde Bao Shaoyen aarzelend.

Toen het vliegtuig eenmaal was opgestegen, de aperitiefjes waren gereserveerd en ze comfortabel tegenover elkaar zaten in hun luxueuze, coconachtige stoelen, stak Eddie meteen van wal.

‘Mevrouw Bao, ik heb vlak voordat we opstegen nog contact gehad met Londen. Uw zoon is stabiel. De ingreep om zijn gescheurde milt te herstellen was een succes, en het orthopedische team kan de zorg nu overnemen.’

‘Dank de goden,’ verzuchtte Bao Shaoyen, en ze liet zich voor het eerst een beetje in haar stoel zakken.

‘We hebben de beste plastisch chirurg van Londen – dokter Peter Ashley – al geregeld, en hij zal later vandaag tegelijk met het orthopedische team in de operatiekamer voor uw zoon zorgen.’

‘Mijn arme jongen,’ zei Bao Shaoyen, en haar ogen werden vochtig.

‘Uw zoon heeft vreselijk veel geluk gehad.’

‘En dat Britse meisje?’

‘Zij ligt nog op de operatiekamer. Maar het komt vast helemaal goed met hen,’ zei Eddie met zijn geruststellendste glimlach.

Nauwelijks een half uur daarvoor had Eddie in een privéhangar op de internationale luchthaven van Beijing in een ander vliegtuig gezeten om de grimmige details in zich op te nemen van een overhaast georganiseerde crisisbijeenkomst met meneer Tin, de grijzende directeur Beveiliging van de familie Bao, en Nigel Tomlinson, het hoofd van zijn bank in Azië. De mannen waren zodra de Learjet was geland aan boord gekomen en hadden samen over Nigels laptop heen gebogen gezeten terwijl een collega in Londen via een veilige verbinding het laatste nieuws met hen deelde in een videovergadering.

‘Carlton is uit de operatiekamer. Hij heeft er flink van langs gekregen, maar aangezien hij op de chauffeursstoel zat en de airbag is afgegaan, zijn zijn verwondingen het minst ernstig. Het is zeer de vraag of het Britse meisje het gaat redden. Ze ligt nog in coma en ze hebben de zwelling in haar hersenen kunnen oplossen, maar meer kunnen ze op dit moment niet doen.’

‘En het andere meisje?’ vroeg meneer Tin terwijl hij met samengeknepen opgleden naar het kleine pop-upschermpje staarde.

‘Zij was op slag dood.’

Nigel slaakte een zucht. ‘En het was een Chinese?’

‘Voor zover we weten wel, meneer.’

Eddie schudde zijn hoofd. ‘Wat een klerezooi. We moeten zorgen dat we haar familie hebben gevonden voordat de autoriteiten dat doen.’

‘Hoe kun je überhaupt met drie mensen in een Ferrari?’ vroeg Nigel.

Meneer Tin friemelde nerveus aan zijn telefoon in de console van walnotenhou. ‘De vader van Carlton Bao is op staatsbezoek in Canada met de Chinese premier en hij mag onder geen beding worden gestoord. Mevrouw Bao heeft verordonneerd dat geen enkel bericht over een schandaal hem mag bereiken. Hij mag absoluut niet weten dat er een meisje is omgekomen. Begrepen? Er staat te veel op het spel – gezien zijn politieke positie – en al helemaal aangezien het zo’n politiek gevoelige situatie is nu we voor het eerst in een decennium een grote wijziging in de partijtop hebben.’

‘Dat spreekt voor zich,’ verzekerde Nigel hem. ‘We zeggen dat het blanke meisje zijn vriendin was. En voor zover het de vader betreft zat er maar één meisje in de auto.’

‘Waarom moet meneer Bao hoe dan ook op de hoogte worden gebracht over het blanke meisje? Maakt u zich maar geen zorgen, meneer Tin. Ik heb het veel erger meegemaakt met de kinderen van sjeiks,’ pochte Eddie.

Nigel wierp Eddie een waarschuwend blik toe. De bank stond bekend om haar discretie, en nu klapte zijn medewerker over andere cliënten uit de school.

‘Ik heb persoonlijk de leiding over het initieel reactieteam in Londen en ik kan u ervan verzekeren dat we alles in de hand hebben,’ zei Nigel voordat hij zich tot Eddie wendde. ‘Hoeveel denk je dat er nodig is om Fleet Street stil te houden?’

Eddie haalde diep adem en probeerde het snel uit te rekenen. ‘Het gaat niet alleen om de pers. We moeten ook rekening houden met de politieagenten, ambulancechauffeurs, het ziekenhuispersoneel en de betrokken families. We moeten een hele berg mensen hun mond laten houden. Ik denk om te beginnen aan tien miljoen pond.’

‘Kom met mevrouw Bao naar kantoor zodra je in Londen bent geland.’

We hebben haar handtekening nodig voordat je met haar naar het ziekenhuis gaat om haar zoon te zien. Ik weet alleen niet wat we moeten zeggen als mevrouw Bao vraagt waarom we zo veel geld nodig hebben,' mijmerde Nigel hardop.

'Zeg maar dat dat meisje nieuwe organen nodig heeft,' stelde meneer Tin voor.

'En dat de schade aan die schoenwinkel moet worden betaald,' voegde Eddie toe. 'Jimmy Choos kosten een fortuin.'

Hyde Park 2

•

LONDEN, 10 SEPTEMBER 2012

Eleanor Young nipte van haar ochtendthee terwijl ze haar leugentje zat uit te denken. Ze was op vakantie in Londen met drie van haar beste vriendinnen – Lorena Lim, Nadine Shaw en Daisy Foo – en na twee dagen met hen te hebben doorgebracht snakte ze naar een paar uur voor zichzelf. Ze waren allemaal vreselijk aan dat reisje toe geweest – Lorena was aan het herstellen van de schrik na een allergische reactie op een botoxbehandeling, Daisy had de zoveelste ruzie met haar schoondochter over de keuze voor een peuterspeelzaal voor haar kleinkinderen en Eleanor zelf was depressief omdat haar zoon, Nicky, haar al twee jaar niet had gesproken. En Nadine, ach, Nadine was geschokt om de staat van het gloednieuwe appartement van haar dochter.

‘*Alamaaaaak!* Vijftig miljoen en het lukt me niet eens om de wc door te trekken!’ krijste Nadine terwijl ze de ontbijtkamer binnen kwam lopen.

‘Wat verwacht je dan, in een woning waar alles hightech is?’ zei Lorena lachend. ‘Heeft dat toilet je tenminste geholpen met *suay kah-cherng?*’*

‘Nee, *lah!* Ik heb gezwaaid en gezwaaid naar al die belachelijke sensoren, maar er gebeurde helemaal niets!’ Nadine voelde zich totaal verslagen. Ze plofte in een ultramoderne stoel die leek te zijn geconstrueerd uit een warrige hoop roodfluwelen touwen.

‘Ik wil niet overdreven kritisch zijn, maar ik vind het appartement van je dochter niet alleen belachelijk modern, maar ook belachelijk duur,’ zei

* Hokkien voor ‘je billen wassen.’

Daisy tussen twee hapjes van haar toast met varkenszijde door.

‘*Aiyah*, ze betaalt alleen voor de naam en de locatie.’ Eleanor snoof. ‘Persoonlijk zou ik een appartement met uitzicht op Hyde Park en niet op Harvey Nichols hebben genomen.’

‘Je kent mijn Francesca, lah! Het park kan haar gestolen worden, ze wil in slaap vallen terwijl ze naar haar favoriete warenhuis staart. Godzijdank is ze eindelijk getrouwd met iemand die haar levensstijl kan financieren,’ verzuchtte Nadine.

De dames hielden wijselijk hun mond. Het leven was niet eenvoudig geweest voor Nadine sinds haar schoonvader, sir Ronald Shaw, was wakker geworden uit een coma van zes jaar en de geldkraan had dichtgedraaid waarvan zijn familie gretig gebruik had gemaakt. Haar spijzieke dochter Francesca (ooit een van de Vijftig Best Geklede Vrouwen in de *Singapore Tattle*) had niet goed gereageerd op de instructie dat ze zich aan een kledingbudget moest houden en had besloten dat ze dat het beste kon oplossen door zich in een schaamteloze affaire te storten met Roderick Liang (van de Liangs van de Liang Finance Group), die kort daarvoor met Lauren Lee was getrouwd. De hele high society in Singapore sprak er schande van en Laurens grootmoeder, de geduchte mevrouw Lee Yong Chien, nam wraak door eigenhandig te zorgen dat alle families met oud geld in heel Zuidoost-Azië hun deur sloten voor de families Shaw en Liang. Uiteindelijk was een zwaar gekastijde Roderick op zijn blote knietjes terug gekropen naar zijn vrouw in plaats van ervandoor te gaan met Francesca.

Francesca was als sociale paria naar Engeland gevlucht, waar ze al snel op haar pootjes terecht was gekomen door te trouwen met ‘een Iranese Jood met een vermogen van een half miljard dollar’.* Sinds ze op Hyde Park 2 woonde, het obsceen dure appartementencomplex dat grotendeels in handen was van de koninklijke familie van Qatar, sprak ze eindelijk weer met haar familie. Dat gaf de dames natuurlijk een excuus om op bezoek te gaan bij het pasgetrouwde stel, wat ze natuurlijk alleen maar deden omdat ze dat roemruchte appartement eens van dichtbij wilden

* Aldus Cassandra Shang, ook bekend als ‘Radio One Asia’.

bekijken en nog belangrijker, om er gratis te kunnen verblijven.*

Eleanor lanceerde haar leugentje terwijl de vrouwen de winkelagenda van die dag bespraken. ‘Ik kan vanochtend niet mee winkelen, want ik heb een ontbijtafspraak met die saaie familie Shang. Ik moet minimaal één keer iets met die mensen doen terwijl ik hier ben, anders zijn ze dodelijk gekwetst.’

‘Had dan niet verteld dat je hier bent,’ berispte Daisy haar.

‘Alamak,’ je weet dat Cassandra Shang er vroeg of laat achter komt! Het lijkt wel of ze er een zintuig voor heeft. Als ze zou weten dat ik in Engeland ben en niet bij haar ouders op bezoek ga zou ze het me nooit vergeven. Dus wat moet ik, lah? Dat is de vloek als je met een Young bent getrouwd,’ zei Eleanor, die deed alsof ze vreselijk baalde van haar omstandigheden. De realiteit was dat hoewel ze al meer dan dertig jaar met Philip Young was getrouwd, zijn neven en nichten – de ‘koninklijke Shangs’ zoals iedereen hen kende – haar nooit vriendelijk gezind waren geweest. Als Philip met haar mee was gekomen naar Engeland zouden ze zeker zijn uitgenodigd om het vorstelijke landgoed van de familie Shang in Surrey te bezoeken, of minstens een keer met hen uit eten te gaan in de stad, maar als Eleanor alleen naar Engeland kwam, hoorde ze nooit iets van hen.

Eleanor was er natuurlijk al heel lang geleden mee gestopt te proberen een plekje in de snobistische, kleingeestige clan van haar echtgenoot te veroveren, maar liegen over de Shangs was de enige manier om te voorkomen dat haar vriendinnen vervelende vragen zouden gaan stellen. Als ze bij iemand anders op bezoek zou gaan zouden haar *kay poh*** vriendinnen gegarandeerd mee willen, maar de naam Shang snoerde hen altijd direct geïntimideerd de mond.

Terwijl de dames besloten de ochtend door te gaan brengen met een

* Vrouwen met een achtergrond als die van Eleanor slapen liever met zijn zessen in een kamer of op de vloer van iemand die ze vaag kennen dan dat ze geld uitgeven aan een hotel. En ja, dat zijn dezelfde vrouwen die niet met hun ogen knippen als ze bij wijze van ‘souvenirtje’ voor \$90.000 een parel uit de Stille Zuidzee kopen wanneer ze er op vakantie zijn.

** Hokkien voor ‘nieuwsgierig’ of ‘bemoeiziek’.

proeverij van alles wat er gratis werd aangeboden aan delicatessen bij de beroemde Food Halls van Harrods kleepte Eleanor zich discreet in een chic camelkleurig broekpak van Akris, een donkergroene wijd uitlopende jas van Max Mara en haar kenmerkende zonnebril met gouden montuur van Cutler and Gross.* Ze liep het pretentieuze pand in Knightsbridge uit en twee straten in oostelijke richting naar hotel Berkeley, waar bij een stel perfect gemanicuurde vormstruiken een zilverkleurige Jaguar XJL op haar stond te wachten. Ze was nog steeds bang dat ze werd gevolgd door haar vriendinnen en keek snel over haar schouder voordat ze instapte en weg werd gereden.

Aangekomen in Connaught Street in Mayfair stapte Eleanor uit bij een rij elegante herenhuizen. Niets aan de achttiende-eeuwse voorgevel van rode en witte bakstenen of de glanzend zwarte voordeur verried iets over wat zich erachter afspeelde. Ze drukte op de knop van de intercom en een stem vroeg vrijwel direct daarna: ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Eleanor Young. Ik heb om tien uur een afspraak,’ zei ze met een accent dat plotsklaps veel Britser klonk. Nog voordat ze klaar was met praten klikten er al sloten open, en een intimiderend breedgebouwde man in een krijtstreppak opende de deur. Eleanor liep een lichte, kale voorkamer binnen, waar een aantrekkelijke jonge vrouw achter een kobaltblauw Maison Jansen-bureau zat. De vrouw glimlachte vriendelijk en zei: ‘Goedemorgen, mevrouw Young. U hoeft niet lang te wachten, we zijn al aan het bellen.’

Eleanor knikte. De procedure was haar welbekend. De gehele achterwand van de voorkamer bestond uit glazen deuren in stalen kozijnen die openden in een binnentuin, en ze zag al een kale man in een zwart pak op haar af komen lopen. De portier in het krijtstreppak wees haar naar de kale man en zei eenvoudigweg: ‘Mevrouw Young voor meneer D’Abo.’ Eleanor merkte op dat beiden nauwelijks zichtbare oortjes in hadden. De kale man escorteerde haar over het pad door de tuin met een glazen

* Eleanor, die normaal gesproken nooit dure designkleding droeg en er een punt van maakte te snoeven dat ze ‘in de jaren zeventig al merksnaammoe was geworden’, hield enkele exclusieve stukken gereserveerd voor speciale gelegenheden zoals die van vandaag.

overkapping en wat keurig gesnoeide struiken erlangs het belendende gebouw in, een ultramoderne bunker van zwart titanium met getint glas.

‘Mevrouw Young voor meneer D’Abo,’ herhaalde de man in zijn oortje, waarop nog een stel veiligheidssloten gladjes open klikten. Na een korte rit in de lift voelde Eleanor voor het eerst die ochtend opluchting door zich heen stromen nu ze eindelijk de warm ingerichte ontvangstkamer van de Liechtenburg Group binnenliep, een van ’s werelds exclusiefste private banks.

Zoals vele ultrarijke Aziaten had Eleanor rekeningen bij meerdere financiële instellingen. Haar ouders, die een groot deel van hun fortuin waren kwijtgeraakt toen ze tijdens de Japanse bezetting van Singapore in de Tweede Wereldoorlog in het concentratiekamp in Endau waren opgesloten, hadden hun kinderen een belangrijke mantra geleerd: ‘Stop nooit al je eieren in één mandje.’ Eleanor vergat die les niet terwijl ze de daaropvolgende decennia haar eigen fortuin vergaarde. Het maakte niet uit dat haar thuishaven Singapore was uitgegroeid tot een van ’s werelds veiligste financiële centra; Eleanor – en velen van haar vriendinnen met haar – bleef haar geld distribueren over meerdere banken over de hele wereld, in veilige havens die liever onbekend bleven.

De rekening bij de Liechtenburg Group was echter de parel in haar kroon. Daar werd het grootste deel van haar vermogen beheerd en Peter D’Abo, haar private banker, zorgde altijd voor het hoogste rendement. Eleanor bedacht minimaal eens per jaar een excuus om naar Londen te gaan, waar ze dan met Peter haar portfolio bekeek. (Aangenaam detail was dat hij op haar favoriete acteur leek, Richard Chamberlain in de tijd dat hij in *De doornvogels* speelde, en het gebeurde meer dan eens dat Eleanor tegenover hem zat aan zijn ebbenhouten Makassarbureau en hem voor zich zag in een priestergewaad, terwijl hij haar uitlegde in welk ingenieuus nieuw project hij haar geld nu weer had ondergebracht.)

Eleanor controleerde een laatste keer haar lippenstift in het minispiegeltje van haar zijden Jim Thompson-lippenstifthouder terwijl ze zat te wachten in de ontvangstruimte. Ze bewonderde de reusachtige glazen vaas met paarse aronskelken, de heldergroene stelen in een strakke gedraaide formatie gearrangeerd, en dacht na over hoeveel Britse ponden ze zou opnemen voor dit reisje. De Singapore dollar was deze week aan het

dalen, dus het was op dit moment slimmer om ponden uit te geven. Daisy had de dag ervoor de lunch betaald, en Lorena het diner, dus vandaag was zij aan de beurt om te trakteren. Het drietal had met elkaar afgesproken om beurten alles te betalen tijdens het reisje nu die arme Nadine zo krap bij kas zat.

De klapdeuren met zilveren kozijn gingen open en Eleanor stond op. In plaats van Peter D'Abo kwam er echter een Chinese dame op haar aflopen, vergezeld door Eddie Cheng.

'Hemel, tante Elle! Wat doet u hier?' flapte Eddie eruit voordat hij zichzelf ervan kon weerhouden.

Eleanor wist natuurlijk dat haar neefje voor de Liechtenburg Group werkte, maar Eddie had de leiding over het filiaal in Hong Kong en ze had er geen moment bij stilgestaan dat ze hem hier tegen het lijf zou kunnen lopen. Ze had bewust haar rekening bij het kantoor in Londen zodat ze nooit het risico liep dat ze een bekende tegenkwam. Ze werd knalrood en stamelde: 'O... o, hallo. Ik heb een ontbijtafspraak met een vriendin.' *Aiyoh, aiyoh, aiyoh*, ik ben betrapt!

'Aha, ontbijt,' antwoordde Eddie, die zich bewust was van de ongemakkelijke situatie. Natuurlijk heeft dat sluwe wijf een rekening bij ons lopen, dacht hij.

'Ik ben hier sinds twee dagen, met Nadine Shaw... je weet wel, op bezoek bij Francesca,' zei ze. Nu weet de hele godvergeten familie dat ik mijn geld in Engeland heb verstoppt, dacht ze.

'O ja, Francesca Shaw. Hoorde ik nou laatst dat ze met een Arabier is getrouwd?' vroeg Eddie beleefd. En Ah Ma zich maar zorgen maken dat oom Philip niet genoeg geld heeft om rond te komen, dacht hij. Wacht maar tot ze dit hoort!

'Het is een Iranese Jood, een heel aantrekkelijke man. Ze zijn net naar een appartement op Hyde Park 2 verhuisd,' zei Eleanor. Godzijdank kan hij nooit aan mijn rekeningnummer van zestien cijfers komen.

'*Wah*, dan doet hij het vast goed,' zei Eddie geveinsd onder de indruk. Mijn god, ik moet meteen Peter D'Abo uithoren over haar rekening, niet dat die stijve hark me iets gaat vertellen.

'Dat neem ik wel aan, ja, hij is net als jij bankier,' antwoordde Eleanor. De Chinese vrouw zag eruit of ze vreselijk graag weg wilde en Eleanor

vroeg zich af wie het was. Ze was opmerkelijk elegant ingetogen gekleed, voor een vastelander. Het was vast een van zijn rijkste cliënten. Eddie was natuurlijk zo correct haar niet aan haar voor te stellen. Wat deden ze samen in Londen?

‘Nou, veel plezier met uw ontbijt,’ zei Eddie breed grijnzend terwijl hij wegliep met de vrouw.

Later die dag, nadat Eddie Bao Shaoyen naar de intensive care in St. Mary’s Paddington had gebracht, ging hij met haar dineren bij Mandarin Kitchen aan Queensway in de hoop dat de kreeftnoedels* haar zouden opvrolijken, maar blijkbaar verliezen vrouwen hun eetlust als ze niet kunnen stoppen met huilen. Shaoyen was totaal onvoorbereid geweest op het aanzicht van haar zoon. Zijn hoofd was gezwollen tot het formaat van een watermeloen en overall staken slangen uit zijn lichaam: uit zijn neus, mond, hals. Allebei zijn benen waren gebroken, hij had tweedegraads brandwonden op zijn armen, en de lichaamsdelen die niet waren ingepakt in verband zagen eruit of ze waren ingeslagen, als een lege plastic fles waarop iemand is gaan staan. Ze wilde bij hem blijven, maar dat mocht niet van de dokters. Het bezoek was voorbij. Niemand had haar erop voorbereid dat het zo erg was. Waarom had niemand haar dat verteld? Waarom had meneer Tin dat niet gezegd? En waar was haar echtgenoot? Ze was razend op hem. Ze was kwaad dat ze dit alleen moest doen terwijl hij in Canada lintjes aan het doorknippen was en mensen de hand stond te schudden.

Eddie zat ongemakkelijk in zijn stoel te wriemelen terwijl Shaoyen oncontroleerbaar zat te huilen tegenover hem. Waarom vermande ze zichzelf niet? Carlton leefde nog! Een paar rondjes plastische chirurgie en hij

* Dat het restaurant er onverklaarbaar uitziet als een Griekse taveerne uit de jaren tachtig, compleet met wit gestuukt gewelfd plafond, weerhoudt Aziatische *foodies* er niet van om speciaal naar Londen te vliegen voor het meest bejubelde gerecht van Mandarin Kitchen, aangezien je nergens ter wereld met de hand gemaakte Chinese eiernoedels kunt krijgen die zijn gesmoord in een bedwelmende saus met gember en sjalotjes en worden geserveerd met een reusachtige kreeft die dagelijks in de Schotse Zee wordt gevangen.

zou weer zo goed als nieuw zijn. Misschien nog wel beter. Als Peter Ashley, de Michelangelo van Harley Street, zijn magie op hem losliet was de kans groot dat haar zoon eruit zou komen als een Chinese Ryan Gosling. Voordat hij in Londen was gearriveerd was Eddie ervan uitgegaan dat hij de rotzooi in een dag of twee opgeruimd zou hebben en nog tijd over zou hebben om een nieuw voorjaarspak bij Joe Morgan aan te schaffen, en misschien ook nog een aantal nieuwe paren Cleverleys. Maar de dam begon grote scheuren te vertonen. Iemand had de Aziatische pers getipt en die was koortsachtig op zoek naar nieuws. Hij moest afspreken met zijn mannetje bij Scotland Yard. Hij moest contact opnemen met zijn mensen op Fleet Street. Hij liep het gevaar dat alles wijd open zou barsten en had geen tijd voor hysterische moeders.

Net toen hij dacht dat het niet erger kon worden zag Eddie in een ooghoek een flits van iets bekends. Daar had je die verrekte tante Elle weer, die het restaurant binnen kwam lopen met mevrouw Q.T. Foo, dat mens van L'Orient Jewelry, en die ordinaire Nadine Shaw. Fuckerdefuck, waarom moesten alle Chinezen als ze naar Londen kwamen toch altijd in dezelfde drie restaurants* dineren? Dat was net wat hij nodig had: de drie grootste roddeltantes van heel Azië die zagen dat Bao Shaoyen een zenuwinzinking had. Maar wacht eens even, misschien was het niet per definitie een slechte zaak. Eddie wist dat hij Eleanor na die ochtend in de bank bij haar spreekwoordelijke ballen had. Hij zou vrijwel alles van haar gedaan kunnen krijgen. En op dit moment had hij iemand nodig die hij kon vertrouwen, die zich over Bao Shaoyen ontfermde terwijl hij de puinhoop ging opruimen. Als de dame werd gespot terwijl ze in Londen zat te dineren met de toonaangevendste socialites van Azië, zou dat in haar voordeel kunnen werken en de gretige paparazzi op een dwaalspoor kunnen zetten.

Eddie stond op en paradeerde naar de ronde tafel in het midden van de ruimte. Eleanor was de eerste die hem zag, en ze klemde geïrriteerd haar kaken op elkaar. Natuurlijk zit Eddie Cheng hier te eten. Als die idioot het

* De Heilige Drie-eenheid bestaat uit: het Four Seasons voor de geroosterde eend, Mandarin Kitchen voor de eerdergenoemde kreeftnoedels en Royal China voor de dim sum.

waagt op te merken dat hij me vanochtend bij de Liechtenburg Group heeft gezien, daag ik ze voor het gerecht.

‘Tante Elle, bent u dat?’

‘Nou ja, zeg, Eddie! Wat doe jij in Londen?’ riep Eleanor, naar adem snakkend, een verbijsterde blik in haar ogen.

Eddie begon breed te grijnzen en leunde voorover om haar een kusje op de wang te geven. Mijn god, dat mens verdient een Oscar. ‘Ik ben hier voor mijn werk. Wat een leuke verrassing om u hier te zien, dat had ik nooit gedacht!’

Eleanor slaakte een zucht van opluchting. Godzijdank speelt hij het spel mee. ‘Dames, jullie kennen mijn neefje uit Hong Kong toch allemaal? Zijn moeder is de zus van Philip, Alix, en zijn vader is de wereldberoemde hartchirurg Malcolm Cheng.’

‘Natuurlijk, natuurlijk. Wat een kleine wereld, lah!’ piepten de dames opgewonden.

‘Hoe is het met je lieve moeder?’ vroeg Nadine gretig, hoewel ze Alexandra Cheng nog nooit had ontmoet.

‘Heel goed, heel goed. Mama is momenteel in Bangkok voor een bezoekje aan tante Cat.’

‘Ja, ja, je Thaise tante,’ antwoordde Nadine met ontzag in haar stem; ze wist dat Catherine Young met een Thaise aristocraat was getrouwd.

Eleanor moest zich inhouden niet met haar ogen te rollen. Eddie liet geen gelegenheid voorbijgaan om wat imponerende namen te laten vallen.

Eddie schakelde over op Mandarijn en vroeg: ‘Mag ik de dames voorstellen aan mevrouw Bao Shaoyen?’

De vrouwen knikten beleefd naar de nieuwkomer. Nadine zag direct dat ze een kasjmiervest van Loro Piana droeg, een schitterend gesneden kokerrok van Céline, comfortabele pumps van Robert Clergerie en een leuke patentleren handtas van een ondefinieerbaar merk. Oordeel: saai, maar onverwacht stijlvol, voor een vastelander.

Lorena zoemde in op haar ring met diamant. De steen was tussen de 8 en 8,5 karaat, kleurschaal D, zuiverheid vvs1 of vvs2, radiant geslepen, gezet in platina tussen twee driehoekige gele diamanten van 3 karaat per stuk. Hij kon alleen van Ronald Abram in Hong Kong komen. Oordeel:

niet al te ordinair, maar bij L'Orient zou ze een betere steen hebben gekregen.

Daisy, die niet maalde om uiterlijk en alleen in afkomst was geïnteresseerd, vroeg in het Mandarijn: 'Bao? Bent u toevallig familie van de Baos uit Nanjing?'

'Ja, ik ben getrouwd met Bao Gaoliang,' zei mevrouw Bao met een glimlach. Eindelijk iemand die Mandarijn spreekt zoals het hoort! Iemand die weet wie we zijn.

'Aiyah, wat is de wereld toch klein. Ik heb uw man leren kennen toen hij in Singapore was met de Chinese delegatie! Dames, Bao Gaoliang is voormalig gouverneur van de provincie Jiangsu. Schuif gezellig bij ons aan. We wilden net gaan bestellen,' bood Daisy hoffelijk aan.

Eddie begon te stralen. 'Wat een goed idee. We kunnen best wat gezelschap gebruiken. Het is een zware tijd voor mevrouw Bao. Haar zoon is twee dagen geleden gewond geraakt tijdens een auto-ongeluk hier in Londen...'

'O, mijn hemel!' riep Nadine.

Eddie vervolgde: 'Ik ben bang dat ik niet kan blijven, aangezien ik wat dringende kwesties voor de familie Bao moet regelen, maar ik weet zeker dat mevrouw Bao blij zal zijn met uw gezelschap. Ze kent Londen niet zo goed, dus is ze een beetje eenzaam.'

'Geen probleem, we zullen goed voor haar zorgen,' bood Lorena welwillend aan.

'Dat is een hele geruststelling. Tante Elle, kunt u me misschien een goede plek wijzen om een taxi aan te houden?'

'Natuurlijk,' zei Eleanor. Ze stond op en liep met haar neefje het restaurant uit.

Terwijl de dames Bao Shaoyen troostten stond Eddie op straat bij het restaurant en bracht Eleanor op de hoogte. 'Ik weet dat ik een grote gunst van u vraag. Mag ik erop rekenen dat u mevrouw Bao een tijdje onder uw hoede neemt? En nog belangrijker: kan ik op uw discretie rekenen? Ik moet er zeker van kunnen zijn dat uw vriendinnen niets tegen de pers zeggen over mevrouw Bao, met name de Aziatische pers. Ik sta bij u in het krijt.'

'Aiyah, je kunt me volledig vertrouwen. Mijn vriendinnen roddelen nooit,' zei Eleanor nadrukkelijk.